

[Skatteministeren]

vi i fællesskab forsøge at tage hånd om, så de ikke får en urimelig behandling.

Så spørger hr. Kai Dige Bach – og jeg opfatter det sådan, at det også var det spørgsmål, hr. Ole Donner stillede – om vi har mulighed for i overensstemmelse med gældende dobbeltbeskatningsaftaler at foretage en ændring i forhold til brutto/netto i tilfælde, hvor man tager renteudgifterne i Danmark og renteindtægterne i et land med lav beskatning, enten med en matching credit eller med eksemptionssystemet i dobbeltbeskatningsoverenskomsten. Dertil kan jeg sige, at det er vores faste overbevisning, at det ikke giver problemer i forhold til de eksisterende dobbeltbeskatningsaftaler, at vi laver denne regel. I OECD's modeloverenskomst er det faktisk direkte sagt, at sådan bør det være. Derfor føler vi, at vi er på fast grund i forhold til den lovændring, vi her lægger op til. Jeg har såmænd undret mig over, at den ikke er kommet tidligere.

Så vil jeg gerne sige til hr. Jens Thoft – og jeg tror også, det var det, hr. Svend Aage Jensby var noget inde på, at vi kan løse problemet med 10-mands-projekter ved bare at indføre en bedre kontrol – at så enkelt er det altså ikke. Der investeres faktisk i øjeblikket i Told- og Skattestyrelsen ganske massive ressourcer på at få, skal vi sige afdækket, punkteret disse projekter. Det er meget besværligt. For det første foregår det i meget lukkede cirkler. De papirer, der afleveres, eller som skattemyndighederne kan komme i besiddelse af, har ofte et andet indhold end det i de reelle papirer. Det er lidt tilfældigt, om man får de rigtige eller de forkerte. Det er meget svært at finde ud af, om en togvogn i Canada ejes af andre end dem, der påstår at eje den, og som afskriver på den på deres danske selvangivelse. Det er i det hele taget en utrolig vanskelig opgave at forfølge disse projekter, at afdække dem. Det er ressourcekrævende, og det er med til at tilsidesætte andre opgaver, som man burde løse også.

Jeg mener, at vi her slår to fluer med ét smæk. Vi får skabt nogle regler, så det er åbenbart for enhver, hvordan man, om jeg så må sige, kan holde sig på dydens smalle vej. Altså der er regler, der er så klare, at ikke nogen fristes til at gå ind i projekter, som viser sig efterfølgende ikke at være lovmedholdelige. Vi sparer meget store ressourcer og undgår at få nogle fradrag på selvangivelsen, som ikke giver nogen som helst form for aktivitet.

Derfor håber jeg også, at det kan lykkes at holde fast i et flertal, der vedtager denne lovgivning i den form, den er lagt frem. Er der ting, vi har overset, lytter vi selvfølgelig, men vi er nødt til at være konsekvente på disse områder, hvis vi ikke bare skal lukke hullet med en tragt, som jeg tror hr. Jens Thoft sagde på et tidligere tidspunkt.

Så nævnte hr. Jens Thoft, at han mente, at vi ikke havde været tilstrækkelig gode i forhold til underskudsselskaber. Den indrømmelse giver jeg gerne. Det, vi gør i forhold til underskudsselskaber, er, at vi udvider den bestemmelse, der gælder, når der kommer kapitalindkomst ind, til også at omfatte udlejningsvirksomhed, som er den mest benyttede. Vi arbejder videre med underskudsselskaber; vi har ikke kunnet nå at få gennemarbejdet noget, der var tilstrækkelig sikkert, så vi i denne omgang kunne komme med noget, der gjorde det endnu bedre end det, vi lægger op til her. Derfor er der bestemt et hængeparti her, som vi sandsynligvis vender tilbage til til efteråret, men vi vil gerne være sikre på, inden vi kommer med noget, at vi også føler, at vi har fast grund under fødderne, og at vi løser problemet uden at gå ind og smadre noget, vi ikke ønsker at ødelægge. Det er de balancer, vi skal finde, og vi har inden for de rimelig korte tidsfrister, vi har opereret med her, ikke kunnet nå længere.

Jeg skal også sige til hr. Jens Thoft, at hvad angår det at ændre regnskabsår, så er det også noget, vi er i gang med at se på. Det kræver ikke en lovændring, men er noget, der kan klares rent administrativt. Det er man i gang med at se på i Skattestyrelsen, så vi er altså opmærksomme på problemstillingen.

Det sidste, jeg skal sige, er til fru Elisabeth Arnold, der sagde, at hun ikke troede på, at vi har set den sidste skattefidus. Det tror jeg heller ikke på, fru Elisabeth Arnold. Jeg tror, at hvis vi vil være konsekvente fra nu af og frem til tredjebehandlingen i relation til det lovforslag, vi har til første behandling i dag, er vi nået meget, meget langt i bestræbelserne på at få skabt et sammenhængende skattesystem, som det bliver væsentlig sværere at spekulere i, fordi vi har fået ændret strukturen og taget et meget stort tag for at få gjort noget ved de systemfejl, der er i skattesystemet. Men at vi skulle have set den sidste skattefidus, det tror jeg ikke på. Derimod tror jeg, at vi kan sige, at